

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.049 van 7 februari 2011
in de zaak A. 186.011/X-13.547.**

In zake : 1. Frans GENTILS
 2. Marianne DE LENTDECKER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Martin Denys
 kantoor houdend te 1560 HOEILAART
 de Quirinilaan 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 GENT
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

de n.v. WATERWEGEN EN ZEEKANAAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Vernailen
kantoor houdend te 2010 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 november 2007, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 29 mei 2007 van de gewestelijke
stedenbouwkundige ambtenaar waarbij aan “de afdeling Zeeschelde” de
stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het uitvoeren van
dijkverhogings- en verstevigingswerken langs de rechteroever van de Zeeschelde

te Melle en Wetteren, kadastraal bekend Wetteren, sectie B, 1ste blad - sectie G, 3de blad en Melle, sectie D, 2de blad.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 205.192 van 15 juni 2010 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een aanvullende laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een aanvullende laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2010.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat John Toury, die loco advocaat Martin Denys verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Lieve Joosen, die loco advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Christophe Smeyers, die loco advocaat Sven Vernailen verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het bestreden besluit heeft betrekking op de toekenning van de stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor het uitvoeren van dijkverhogings- en verstevigingswerken langs de rechteroever van de Zeeschelde gelegen te Melle en Wetteren, op de percelen kadastraal bekend als Wetteren, sectie B, 1ste blad - sectie G, 3de blad en Melle, sectie D, 2de blad.

Volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan Gentse en Kanaalzone ligt het traject op een bestaande waterweg langsheen agrarisch gebied, industriegebied en gebied voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen.

3.2. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een perceel gelegen te Wetteren, kadastraal bekend sectie G, nr. 850/x. Het traject van de vergunde werken loopt over een deel van de eigendom van de verzoekende partijen.

3.3. Nadat een eerste aanvraag werd geweigerd, dient de tussenkomende partij op 12 januari 2007 (datum van het ontvangstbewijs) een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van dijkwerken, omvattende “het verhogen, versterken en het verzwaren volgens Sigmaprofiel van de bestaande dijk” aan de rechteroever van de Schelde te Melle en Wetteren, tussen de “Oude Mellebrug” en de “Toverheksengracht”.

3.4. Er werd in de beide betrokken gemeenten een openbaar onderzoek gevoerd. In de gemeente Wetteren vond dit plaats van 15 januari 2007 tot en met 14 februari 2007 en werden er drie bezwaarschriften ingediend. In de gemeente Melle vond dit plaats van 18 januari 2007 tot en met 19 februari 2007 en werden er geen bezwaren ingediend.

3.5. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Melle bracht op 3 april 2007 een gunstig advies uit. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wetteren deed dit eveneens op 20 april 2007.

Daarnaast werden in deze procedure (voorwaardelijk) gunstige adviezen ontvangen van de coördinatiecommissie Integraal Waterbeleid en van de afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling Oost-Vlaanderen van het departement Landbouw en Visserij. Verder liet Elia Noord weten geen bezwaren te hebben mits het naleven van enkele richtlijnen en werd het boscompensatiedossier goedgekeurd door de buitendienst Oost-Vlaanderen van het agentschap Natuur en Bos.

3.6. Op 29 mei 2007 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de gevraagde vergunning.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de middelen

Standpunten van de partijen

4.1. De verzoekende partijen voeren in het enige middel het volgende aan :

“ENIG MIDDEL, genomen uit de schending van artikel 544 B.W., artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het eerste aanvullend protocol van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en wegens machtsoverschrijding.

Doordat, de afbraakvergunningsaanvraag werd ingediend door een derde die over geen enkel recht beschikt op het eigendom van beroepers.

Terwijl, artikel 544 B.W., artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het eerste aanvullend protocol van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens verbieden dat er tegen de wil van betrokkene een afbraakvergunning wordt aangevraagd op het eigendom van een derde.

Terwijl, de Raad van State in de zaak (...) oordeelde dat een bouwvergunningsaanvraag enkel zin heeft als ze wordt ingediend in naam van de eigenaar of door de titularis van een zakelijk recht of van een recht om te bouwen, kort gezegd van iemand die in staat is de afgeleverde vergunning te gebruiken.

Terwijl, uit de rechtspraak van de Raad van State niet volgt dat een afbraakvergunning van een gebouw kan worden afgeleverd tegen de wil in van de eigenaar.

Toelichting

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest CARRON van de Raad van State van 8 november 2002, nr. 112.394.

Het is evident dat de leer van het arrest CARRON weliswaar in deze zaak kan ingeroepen worden maar precies in een andere betekenis dan deze die de bestreden beslissing gedaan heeft.

Het blijkt zeer duidelijk uit het arrest CARRON dat weliswaar de vergunningen worden verleend onder voorbehoud van de burgerlijke rechten maar dat in die zaak de beoordeling van de aanvraag niet in het licht van deze rechten werd gemotiveerd.

Bovendien moet opgemerkt worden dat beroepers hier in deze zaak geen derde zijn ten overstaan van het bestuur vermits het bestuur op hun eigendom een vergunning verleent daar waar in de zaak Carron uiteraard een vergunning werd aangevochten die werd verleend aan een buur op zijn eigen grond en niet op de grond van de beroeper”.

4.2. De verwerende en de tussenkomende partij betwisten vooreerst dat de bestreden beslissing een “afbraakvergunning” betreft.

Verder stellen zij, samengevat, dat, waar de verzoekende partijen een schending van het eigendomsrecht inroepen, de Raad van State ter zake niet bevoegd is, en dat ook de vergunningverlenende overheid geen bevoegdheid heeft om rekening te houden met de betrokken burgerlijke rechten.

De verwerende partij repliceert nog dat zij niet inziet “hoe het loutere bestaan van de stedenbouwkundige vergunning het eigendomsrecht van de verzoekende partijen kan schenden”, gelet op het feit dat de stedenbouwkundige vergunning niet kan worden uitgevoerd zolang de verzoekende partijen eigenaar zijn van het betreffende perceel.

Ten slotte wijzen de verwerende en de tussenkomende partij nog op de “omzendbrief van 23 februari 1999 (...) betreffende onteigeningen voor algemeen nut” op grond waarvan “steeds een stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk is vooraleer de eigenlijke onteigening gebeurt”, zodat “het feit dat tussenkomende partij nog geen eigenaar was op het ogenblik dat de stedenbouwkundige aanvraag werd ingediend, (...) geen basis (kan) vormen voor de vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning”.

Beoordeling

5.1. Daargelaten de vraag of het bestreden besluit al dan niet de vergunning verleent tot het afbreken van de gebouwen van de verzoekende partijen, dient te worden vastgesteld dat, in de mate de verzoekende partijen zich beroepen op de schending van het eigendomsrecht zoals vervat in artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek, geschillen over burgerlijke rechten, zoals het recht gegarandeerd door het voormelde artikel, krachtens artikel 144 van de Grondwet bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken. De Raad van State is dan ook niet bevoegd om van dergelijke geschillen kennis te nemen en erover uitspraak te doen.

De verwerende en de tussenkomende partij stellen terecht dat het niet aan de vergunningverlenende overheid toekomt om bij de beoordeling van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning op te treden als rechter om vast te stellen of de aanvrager al dan niet een subjectief recht bezit om op de betreffende grond de gevraagde werken en handelingen te verrichten. In het bestreden besluit wordt dan ook terecht overwogen dat “een stedenbouwkundige vergunning wordt (...) verleend onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten”.

5.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 16 van de Grondwet betreft, kan het middel niet worden aangenomen aangezien het bestreden besluit voor de verzoekende partijen geen ontzetting uit hun eigendom inhoudt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat uit hetgeen de verzoekende partijen aanvoeren niet blijkt dat de bestreden vergunning een inmenging uitmaakt met het door dit artikel gewaarborgde recht op ongestoord genot van zijn eigendom.

Het middel kan in zoverre niet tot de vernietiging leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven februari 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens